

Avontuur in de Sneeuw

J.B. te Boekhorst

Avontuur
in de sneeuw

Ook verschenen bij CD publishers

- 2014 *Rick Be Quick* - J.B. te Boekhorst
- 2014 *De Jacht op de Kerstschat* - J.B. te Boekhorst
- 2015 *The Christmas Treasure Hunt* - J.B. te Boekhorst
- 2016 *Jackpot* - J.B. te Boekhorst
- 2016 *Wraak* - Claudia Abando
- 2017 *Bedrog* - Liesbeth te Boekhorst
- 2017 *Corridor* - J.B. te Boekhorst

© 2017 J.B. te Boekhorst

Omslagontwerp: Click Design

Illustratie omslag: © Jolien Westerbroek-Hornbeck

Binnenwerk: Click Design, Zutphen

isbn 978 90 826 253 25

isbn 978 90 826 253 32 (e-book)

nur 280

www.cdpublishers.nl

www.clickdesign.nl

www.madeinholland.tv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Avontuur

in de sneeuw

J.B. te Boekhorst

Jarig

Van nature ben ik lui. Tenminste, dat zegt mijn moeder. Je zou ook kunnen zeggen dat ik een *slow starter* ben. Volgens haar begon mijn luiheid al toen ik geboren moest worden. Vandaag precies 14 jaar geleden. Straks als ik naar beneden ga, krijg ik het verhaal voor de zoveelste keer te horen.

Nu lig ik lekker in mijn bed, me voor te bereiden op de speech die komen gaat: ‘Veertien jaar geleden stond ik er heel anders voor. Stond?! ... nee, ik lág te kermen van de pijn en dat al bijna 48 uur lang. Minstens twee dagen en nachten weeën. Een onverdraaglijke pijn. Maar nee, mijnheer wilde niet komen. Mijnheer had iets anders te doen. Hij lag zo lekker. Daarom kom je nog steeds zo moeilijk uit je bed!’

En zo gaat ze maar door. Mijn verjaardag brengt dat hele verhaal weer naar boven. Maar het gekke is: zo uitgebreid als mijn moeder zich mijn geboortedag herinnert, zo kort van stof is mijn vader er altijd over. Het lijkt wel of hij zich alleen de druiven voor de geest kan halen die - in de zomer van 1997 - precies een maand na mijn geboortedag werden geoogst. Zo langs zijn neus weg, zegt hij dwars door de tirade van mijn moeder heen: ‘maar het was wel een goed wijnjaar.’

Trouwens, de wijnboeren mogen van geluk spreken dat er in dat jaar een goede oogst werd geplukt. Na een te koud voorjaar en een te warme zomer was het de vroegste van de eeuw: op maandag 18 augustus werden de druiven al binnengehaald.

Maar ik dwaal af. Mijn moeder dus, die krijgt er geen genoeg van om mij duidelijk te maken dat het een wonder is dat ik op een bepaald moment besloot om me toch aan de wereld te showen. Steeds

maar dat verhaal maakt moe en ik heb een hekel aan moe.

Kun je je voorstellen, dat ik liever nog even in mijn bed blijf liggen? Ik krijg straks die hele geschiedenis weer als een koude douche over me heen.

‘En toen mijnheer het eindelijk tijd vond om geboren te worden, was hij zo mager als een konijn. Een lang mager, lelijk konijn. En schreeuwen dat hij kon. Verschrikkelijk.’

Mager ben ik nog steeds. Ik ben zo dun als een lat. Je kunt bijna door me heen kijken. Mijn oma vroeg zich af of er misschien een lintworm in mijn darmen kroop. Bah, wat klinkt dat vies: een lintworm. Zo’n lang dun ding, dat al je eten opeet, waardoor jezelf zo mager blijft.

‘Maar,’ zeg ik tegen mijn oma, ‘als die lintworm mijn eten opeet, dan wordt ’ie toch ook dik en zwaar? En dan word ik toch ook dik en zwaar?’

‘Nee,’ zegt mijn oma, ‘die lintworm wordt alsmaar langer, maar hij blijft dun. Daardoor weegt hij niet zoveel.’

Het zal allemaal wel. Het is een theorie die ik niet helemaal begrijp. Feit blijft dat ik mager ben en klein, niet groter dan 1 meter 50. En ook nog eens slap, dun haar heb waar niets mee valt te beginnen, zegt mijn kapper altijd tot vervelens toe.

Als kind moest ik naar de achterbuurman, een gepensioneerd kapper, die de kinderen uit de buurt wel wilde knippen. Dan zat ik daar in de keuken op zo’n houten stoel. Gooide hij een tafellaken om me heen. Elke keer kreeg ik hetzelfde kapsel. Het maakte niet uit wat ik zei. Meestal wilde ik er zo min mogelijk af. Maar mijn moeder had al met hem afgesproken dat het weer ‘lekker kort’ moest. Dus gebruikte hij de tondeuse. Schoor me bijna helemaal kaal. Korte stekkeltjes, een ouderwets militair kapsel, en een korte pony. Na vijf weken kon ik het uiteinde van mijn pony zien. Ergens zwevend boven mijn ogen, in een onbereikbaar heelal. Na nog eens twee weken lukte het met heel hard aan mijn haar trekken en fanatiek naar boven kijken om het duidelijk voor me te zien. Ik was gelukkig. Het vlashaar begon heerlijk hinderlijk voor mijn ogen te hangen. Helaas was dat voor mijn

moeder het teken om de guillotine erbij te halen: ‘Het wordt al weer aardig lang. Ik zal aan de buurman vragen of hij tijd heeft.’

Smeken hielp niet. Een gepensioneerde buurman heeft altijd tijd.

Tegenwoordig ga ik wel naar de kapper, eentje met een kapperszaak. Nu zeg ik ‘gedekt’ en dan wordt het geen millimeterwerk. Het blijft bovenop iets voller en is mijn pony iets langer. De zijkant en achterkant zijn natuurlijk wel strak geschoren. Om geld te besparen wil mijn moeder graag mijn pony bijknippen. Dat mislukt elke keer. Ze doet er meestal per ongeluk expres een klein beetje te veel af, zodat ik uiteindelijk weer zo’n ouderwets korte pony heb en op school wordt uitgelachen.

Die buurman heeft me ooit in mijn hoofd geknipt. Ongeveer bij de slaap. Voor de kijkers aan de rechterkant. Als ik naar de kapper ben geweest en het is kort aan de zijkant, word ik er weer aan herinnerd. Even niet opletten en knip! Er loopt een streep van huid, waar geen haar zit. Het valt waarschijnlijk niemand op, maar elke keer als ik in de spiegel kijk, schreeuwt het naar me: ‘Lelijk, hè?’

Ik kan me die ‘heuglijke’ dag niet meer herinneren. Dus of het veel pijn heeft gedaan of dat ik flink gebloed heb, is uit mijn herinnering gewist.

Wel weet ik nog dat ik na een knipbeurt bij de burens vandaan kwam en een verschrikkelijke pijn aan mijn voet voelde. Ik begon ervan te huilen. Ik schreeuwde het uit. Het is gelukkig niet ver lopen van de achterbuurman naar huis, dit keer leek het eindeloos. Toen ik bij ons achter het huis kwam, liep mijn moeder al naar me toe.

‘Wat is er?’

Ik kon alleen maar huilen. Voorzichtig tilde ze me op. Met mij kwam ook een plank omhoog die aan mijn schoen bleef zitten. Bleek ik in een spijker te zijn getrapt, die in die plank zat. Mijn moeder heeft toen voorzichtig de plank van mijn voet getrokken. Jodium op de wond gedaan en een pleister geplakt. En daar ging ik weer.

Nu lig ik al een tijdje te treuzelen in mijn bed.

Zal ik er uit gaan? Of toch nog even niet. Op mijn verjaardag roept mijn moeder me meestal als ik niet langer mag blijven liggen. Ze

heeft de kamer versierd en een kleine tafel bedekt met mooi papier. Een ronde cake met een gat erin - een tulband noemen ze dat - en kaarsjes erop. Vandaag zullen het er vijf zijn. Eén grote kaars die tien jaar symboliseert en vier kleine kaarsjes. Verder op de tafel de cadeaus die ik mag uitpakken.

Meestal krijg ik wat ik vraag. Het mag altijd één groot cadeau zijn en een paar kleinere. Vorig jaar heb ik voor het eerst niet gekregen wat ik wenste. Ik wilde graag een cursus diertolk volgen. Een tweedaagse cursus op Terschelling. Mijn ouders vonden me te jong om alleen naar Terschelling te gaan. Dat begrijp ik niet. Je pakt de trein, daarna de boot en dan de taxi. Je logeert in een hotel. Gaat twee dagen naar de cursus en daarna weer naar huis. Ik zag het probleem niet. Toch wilden mijn ouders er niets van weten. Eerst dachten ze dat ik een grapje maakte. Meestal vraag ik voor mijn verjaardag ook cadeaus waarvan ik zeker weet dat ik ze niet krijg. Een drumstel bijvoorbeeld of een piano. Ooit wilde ik een doedelzak. Mijn moeder maakte me wijs dat ze daarvoor de hele wereld moest afreizen. In plaats daarvan kreeg ik een puzzel met een doedelzakfanfare. De safari die ik wilde gaan doen, begon en eindigde in de Beekse Bergen. Terwijl ik toch echt Afrika in gedachten had. Daarom heb ik voor vandaag opnieuw een cursus diertolk gevraagd. Ik ga ervan uit dat ik hem niet krijg. Daarom ben ik het afgelopen jaar folders gaan rondbrengen. Met dat verdiende geld kan ik zelf de cursus betalen. Ik kon de ochtendkrant gaan lopen, maar dan moest ik er te vroeg uit.

Nu zul je je afvragen waarom een jongetje van 14 jaar een cursus diertolk wil gaan doen. Om twee redenen. Ten eerste heb ik twee katten en ik zou dolgraag willen weten wat ze denken. Vinden ze het prettig bij ons in huis? Waarom maken ze vaak ruzie? Waarom 'sproeit' Quin steeds in huis? Quin is de jongste van onze twee katten. Hij is ruim twee jaar en nog niet volgroeid. Dat vind ik leuk. Van mij mag hij zo klein blijven. Het is een rode gecasteerde kater met witte voetjes, een wit befje en neusje en het lijkt net of hij een klein wit sikje heeft. Dat maakt hem heel lief. Dat sproeien vinden we niet zo leuk. De andere kat is onze freule. Die wil van niemand iets weten. Het is

een grijs gevlekte Noorse boskat. Een kat met veel, lang haar en een hele mooie pluimstaart net als een eekhoorn. Haar noemen we Jip. Ze wil alleen bij mijn zusje Marit zitten. Marit is bijna 10 jaar en heeft heel lang blond haar. Het is een mooi meisje om te zien. Dat zeg ik natuurlijk niet tegen haar. Ik plaag haar liever. Marit zit op gymnastiek en qua gewicht heeft ze een beter figuur dan ik. Zij is al bijna net zo groot en niet zo dun. Zij moet niet al te hard meer groeien, anders wordt ze wel twee meter.

Onze katten krijgen een naam met een 'i' erin. Dan luisteren ze beter, zegt mijn moeder. Onze vorige kat was een mannetje en heette Diva. 'Zo'n kat krijg je nooit meer,' hoor ik mijn oma nog zeggen. Hij sliep bij mij in bed. Onder het dekbed en met z'n hoofd op het kussen. Op zijn zij! Als mijn ouders 's avonds de tv uit deden, sprong hij direct van de stoel en liep al naar de gang. Hij wist precies dat ze naar bed gingen. Ik heb altijd mijn slaapkamerdeur op een kier en dan klom hij bij mij in bed.

Diva is plotseling overleden toen hij 14 was. Op een avond gingen we weer naar bed. Hij liep naar de gang en viel dood neer. Mijn ouders zijn meteen naar een dierenarts gegaan. Ze wisten niet zeker of hij dood was. Maar er was niets meer aan te doen. Het blijkt dat boskatten een hartaandoening kunnen hebben en daarom niet oud worden. Daar houden we nu al rekening mee met Jip. Voordat je het weet ligt ze op haar rug. Voorlopig is ze nog lekker eigenwijs. Ze ligt het liefst bij mijn zusje op bed. En Quin bij mij. Mijn ouders hebben Quin erbij gekocht omdat Jip zo zielig op de trap naar ons leek te kijken als we weggingen. We dachten dat ze zich in de steek gelaten voelde. Dat is de andere reden waarom ik die cursus wil doen, dan kan ik mijn excuses aanbieden. Met Quin dachten we een 'halve' boskat gekocht te hebben. Uiteindelijk is het een gewone, min of meer gestreepte, rode kat geworden. Geen lange haren en geen pluimstaart. Wel ondeugend, maar ook lief. De katten maken regelmatig ruzie met elkaar. Jip blaast dan heel hard. Quin miauwt bijna nooit. En als hij miauwt is het heel zacht. Blazen heb ik hem nog nooit horen doen. Met Quin kun je niet zo goed communiceren. Die reageert

slecht. Alleen voor woordjes als ‘eten’, ‘nee’ en ‘buiten’ komt hij in de benen. Met Jip kun je echt praten. Als je tegen Jip ‘nee’ zegt, reageert ze op een bepaalde manier. Alsof ze wil zeggen: ‘Waarom niet?’

Jip kan heel zielig miauwen als ze naar binnen wil. Net of ze weken in de steek is gelaten. Mijn vader gaat dan meestal uit bed om haar naar binnen te laten.

‘Robbin!’

Oh jee, dat is mijn moeder. Ze is klaar. Ik kan naar beneden. De hele familie staat me op te wachten en gaat een liedje zingen zodra ik de kamer binnenkom. Elk jaar een ander liedje. Ze hebben nog nooit ‘Lang zal hij leven’ gezongen.

Eigenlijk heb ik geen zin om naar beneden te gaan. Want, zoals ik al zei: ‘Van nature ben ik lui.’ Ik zou de hele dag in bed kunnen liggen en dagdromen. Op de lagere school wilde ik filosoof worden. Ik had een programma gezien op televisie over een bekende Franse filosoof. Descartes heette hij volgens mij. Ik heb het programma niet helemaal goed begrepen, maar ik kreeg de indruk dat een filosoof veel nadenkt. Zodoende lost hij problemen op. Dat leek me wel wat: De hele dag op de bank liggen. Nadenken en ’s avonds de conclusie opschrijven. Nu lig ik voornamelijk op de bank te dagdromen of televisie te kijken. Om filosofie te studeren moet je naar de universiteit. Ik weet niet of ik wel zolang naar school wil. Werken lijkt me niks maar naar school gaan nog minder. Luieren: dat is een mooi werkwoord.

Goed, mijn verplichte entree in de woonkamer moet nu echt gaan plaatsvinden. Een geluk dat ik niet in de winter jarig ben, maar in hartje zomer, juli. Dat scheelt met snoep uitdelen. Op de lagere school heb ik een paar keer moeten trakteren als we laat zomervakantie kregen. Er wordt van je verwacht dat je alle klassen langsgaat en de onderwijzers en onderwijzeressen iets lekkers geeft. Als je dan een vriendje in zo’n andere groep had zitten, mocht je die ook wat geven. Ik was blij wanneer dat weer achter de rug was. Je kwam die klas binnen en zei: Goedemorgen. Ging je weg, zei je weer Goedemorgen. Dat vond ik zo raar. Hetzelfde zeggen als je naar binnen

gaat en ook als je de klas verlaat.

Vanochtend hoef ik dat niet te zeggen. Zodra ik de kamer binnenkom, moet ik alleen het valse gezang van mijn familieleden aanhoren.

Ik heb nog geen zin om me aan te kleden. Een joggingbroek en een T-shirt is meer dan genoeg. Het is niet koud op deze 18e juli.

‘Gefeliciteerd!’ roepen ze allemaal tegelijk als ik de kamer binnenkom. ‘Lang zal hij leven, lang zal hij leven in de gloria’.

Nou breekt mijn klomp. Zeg ik net dat ze nooit een fatsoenlijk verjaardagslied zingen. Je kunt ook van niemand meer op aan. Zelfs een verkeerd verjaardagslied zit er al niet meer in. Nu komt het minder prettige gedeelte. Ze gaan me allemaal een hand geven en kussen.

‘Blaas je kaarsjes maar uit,’ roept mijn moeder vrolijk. We schelen ongeveer een half jaar... Wat betreft jarig zijn in het jaar. Zij is in januari jarig en 32 jaar ouder dan ik. Zij is ook niet al te groot, wel stevig. Eeuwig aan de lijn. Van alles al geprobeerd. Sherry-, brood-, Atkinson-, Sonja Bakker- en koolhydraten-dieet. Niets helpt. Nou, ja het helpt wel. Totdat ze stopt met het dieet en weer gaat eten. Ze heeft zelfs al een keer een kuur van paardenmelk gevolgd. Nog viezer dan yoghurt en karnemelk. Dat zijn al drie drankjes die ik nooit meer zal drinken. Melk gaat wel, cola smaakt mij gewoon het beste. Vooral de eerste slok met al die prikkels. Het liefst de mond aan het flesje, zonder glas. Heerlijk. Vanochtend zal het eerst wel een kopje thee zijn met een plaatje cake van de mooie ‘tulband’ die mijn moeder gebakken heeft. Hopelijk heeft ze er ook slagroom bij. Dat maakt het zo lekker smeug.

‘Wat sta je daar te dromen?’ klaagt mijn broertje Charlie, ‘Ga je nog een keer die kaarsjes uitblazen? Ik blijf hier niet de hele dag staan!’

Mijn broertje is twee jaar jonger en mijn zusje vier. Hebben mijn ouders mooi uitgekiend. Jammer dat ik de oudste ben. Ik mag heel veel dingen niet. Ik zie dat mijn broertje alles twee jaar eerder mag. Hij ziet er ongeveer hetzelfde uit als ik. Hij heeft alleen een ander gezicht. Verder is hij ook klein, mager en heeft hij net zulk ‘mooi’ geknipt haar.

‘Nou daar gaat ’ie dan,’ zucht ik.

In één keer blaas ik de kaarsjes uit.

‘Zo, zo,’ lacht mijn vader. ‘Voor het eerst in één keer uit.’

De andere jaren was ik er vaak met mijn hoofd niet bij en blies ik niet echt in de richting van de kaarsen. Soms blies ik naar boven of beneden. Meestal expres. Je hoeft alleen maar met je lippen te bewegen zodat de lucht naar boven of beneden gaat. Zo krijg ik zelfs de dichtstbijzijnde kaars niet uit. En dat kon ik heel lang volhouden. Tot ergernis van mijn broer. Mijn zusje was toen nog heel klein, die vond dat wel grappig.

‘Gaan we eerst thee drinken of zal ik dat grote cadeau uitpakken?’

‘Dat grote cadeau doen we als laatste,’ zegt mijn moeder met lichte paniek in haar stem. ‘Pak maar een paar kleine cadeautjes uit, dan schenk ik de thee in.’

Het eerste cadeau is plat en rechthoekig.

‘Een boek,’ roep ik.

Ja hoor, het is een boek over dieren en hoe je met ze kunt communiceren. Oh, denk ik, dan gaat mijn tweedaagse cursus waarschijnlijk niet door. Goed dat ik geld heb verdiend met die folders rondbrengen. De datums zitten al in mijn hoofd geprent. Ik hoef slechts te bellen en te betalen. En dan ga ik gewoon.

‘Leuk, nu kan ik eindelijk leren hoe ik met dieren moet praten,’ zeg ik. Maar ik denk: Jammer, dat ik het nu zelf moet betalen.

‘Nee,’ zegt mijn vader, ‘dit is een boekje van een diertolk met haar ervaringen. Het boek leert je niet hoe je zelf kunt praten met de dieren.’

Oké, denk ik. Het begin is er. Vandaag definitief afspreken en het geld overmaken.

Net als ik het volgende cadeau wil openmaken, zegt mijn moeder: ‘Hier is de thee.’

‘De thee is nog te warm. Ik pak eerst wel een cadeautje uit.’

Er staat een groot vierkant pakket op mijn cadeautafel. Ik wil het pakken en verwacht dat iemand me tegenhoudt en zal roepen dat ik dat moet laten liggen. Niemand zegt iets. Dat is dus een groot cadeau,

maar niet het duurste. Dat blijkt wel als ik het uitpak. Het is een leren bal. Ook fijn, want in Zutphen - bij mijn oude huis - heeft een man een paar straten verder de bal voor de zoveelste keer afgepakt. Dat gebeurt gewoon af en toe. Dat zo'n bal per ongeluk in zijn tuin beland. Die tuin heeft hij heel goed afgeschermd met een stenen muur aan de ene kant en een houten schutting van minstens twee meter hoog aan de andere kant. Precies als we boven op de muur zitten om in zijn tuin te springen, staat hij daar al met een groot mes in zijn hand en steekt de bal lek.

‘Hier, probeer daar maar eens mee te voetballen. De volgende keer prik ik jullie lek.’

Hij probeert ons gewoon keihard van die muur te gooien met die kapotte bal. Het is hem nog nooit gelukt, toch springen we zo snel mogelijk van de muur.

De straf die de man van ons krijgt, is dat we de hele week elke avond iets uithalen, waardoor hij goed baalt. De hondendrol in krantenpapier is een oude bekende. Hij trapt er altijd in, letterlijk. We steken een stuk papier in de fik met een drol erin gevouwen. Bellen aan. Boze buurman doet open. Trapt automatisch op de vlam om het vuur te doven en trapt dus ook in de drol. Op de hoek van de straat vallen we elkaar dan elke keer weer lachend in de armen. Soms denken we dat hij het expres doet. Hij is er al zo vaak ingetrapt. Toch is hij altijd ontzettend kwaad en smijt ziedend de deur dicht.

De volgende avond prikken we een naald in het kozijn van het raam met een touwtje eraan. Als je aan het touwtje trekt, gaat de naald trillen. De trillende naald tikt tegen het raam. Van het lawaai dat de naald maakt, schrikt de buurman op. Hij weet nog steeds niet waar dat geluid vandaan komt.

Laatst hoorde ik van iemand dat je een stuk touw aan de voordeur kunt vastknopen en het andere uiteinde van dat touw aan een paar planten of bloemen in de tuin moet vastmaken. Vervolgens op de bedrukken. Zodra hij opendoet trekt hij zijn eigen planten uit de tuin. Lachen, hè?

Wat ook een leuke is. Met een afstandsbediening bij hem op de

stoep, zo door het raam, constant zijn tv op een andere zender zetten. Stoten mijn vriend en ik elkaar voortdurend aan als we zien dat hij alsmáar kwader wordt. We kunnen dan ons lachen niet inhouden.

Niet als hij met een mes boven onze bal staat. Elke maand zijn we op die manier een bal kwijt. Voorlopig hebben we er weer één. Ze zouden de ballen eigenlijk net zo als die autobanden moeten maken, die nooit lek gaan. Dat zou lachen zijn. Ik zie het al helemaal voor me. De buurman die steeds opnieuw in de bal probeert te steken. Maar de bal wil niet lek. Door zijn woede steekt hij in zijn eigen hand en dan zal hij het voortaan wel laten om onze ballen lek te prikken. Nu moeten we het doen met mijn eigen bal. Die, zie ik nu, mijn naam heeft. Er staat heel groot opgedrukt Eigendom van: Robbin Stoelenmatter. Echt iets voor mijn vader. Hij werkt bij een reclamebureau. Het hoofdkantoor zit in Amsterdam, wij wonen in Wichmond. Een klein plaatsje in de buurt van Zutphen. Twee jaar geleden zijn we verhuisd. Nu wonen we in een wat groter huis. Mijn vader kent altijd wel iemand via zijn werk die zoiets voor hem wil doen. Nadeel is, dat de boze buurman weet hoe ik heet, als hij de bal afpakt. Maar goed, zover is het nog niet.

‘Wat zal ik nu eens uitpakken?’

‘Drink eerst je thee maar op. En je plakje cake wordt ook koud.’

Mijn moeder houdt van grapjes maken. Als kind reageerde ik er op. Inmiddels weet zelfs ik dat een cake niet meer warm is als hij al een halve dag uit de oven is. Bij mijn eerste hap schrik ik toch even, de binnenkant van de cake is wel degelijk warm.

‘Vanochtend nog gebakken,’ zegt mijn moeder trots.

‘Dat had je me ook weleens mogen vertellen!’

‘Dat deed ik net,’ zegt mijn moeder.

‘Ja, ja, ik dacht dat je een geintje maakte.’

‘Je weet dat ik over eten geen grapjes maak.’

‘Goed, pak ik wel een ander cadeau uit.’ Ik kijk over de cadeautafel en zie er nog een paar liggen. Iets wat duidelijk lijkt op een boek. Nóg één dus. Ook een rechthoekig doosje. Daar zou een scheerapparaat in

kunnen zitten. Alleen scheer ik me nog niet. Dat pakketje blijft nog even een verrassing. Verder zie ik een zak drop en een kraslot.

Als ik alles heb uitgepakt, ligt alleen het rechthoekige pakje nog op tafel. Ben benieuwd wat erin zit. Behoedzaam haal ik het papier eraf. Ik weet eigenlijk ook niet waarom. Normaal gesproken scheur ik het in stukken. Het is net of ik nu al respect voor het cadeautje heb. Als het papier eraf is, zie ik waarom ik onbewust voorzichtig deed: Het is een iPhone. Fantastisch! Nu kan ik niet alleen bellen, maar ook filmen, fotograferen, e-mailen, internetten, muziek luisteren en dat allemaal met dat ene apparaatje.

De laatste tijd viel het me op dat we thuis steeds vaker dingen op de laptop opzochten tijdens een tv-programma. Zo wilde mijn vader weten wanneer woordkunstenaar Toon Hermans ook alweer geboren was terwijl we naar een documentaire keken over zijn leven. Je kreeg stukjes van zijn optredens te zien met een jaartal erbij. Mijn vader wilde een leeftijd bij die stukjes plakken. Nu kan ik dat zelf ook doen met mijn iPhone. Als er nu één van mijn favoriete actrices in beeld verschijnt, kan ik meteen opzoeken waar ze nog meer in heeft gespeeld.

‘Dank jullie wel, ik ben heel blij met mijn iPhone. Ook met de andere cadeautjes hoor. Maar jullie begrijpen dat de iPhone op nummer 1 staat.’ Ik ga naar mijn slaapkamer, meteen de hele handel op mijn computer zetten.

Na het installeren bel ik direct met Terschelling om me op te geven voor de tweedaagse cursus diertolk. De cursus is in het tweede weekend van augustus. Tijd genoeg om van alles te regelen. Ik moet met mijn vriendje Dingeman Jan afspreken, dat ik dat weekend zogenaamd bij hem ga logeren. Ook moet hij weten dat hij eventueel een telefoontje kan verwachten van de cursusleidster als ze twijfelt of mijn ouders toestemming hebben gegeven om alleen naar Terschelling te gaan. Ik moet een zo klein mogelijke tas meenemen. Anders val ik misschien door de mand. Meestal neem ik niks mee als ik bij DJ blijf ;logeren. DJ, uit te spreken als DeeJay op z'n Engels, is mak-

kelijker dan hem te roepen met zijn hele naam: Dingeman Jan. Het blijft een gekke naam. Dingeman is niet alleen onalledaags, ook omdat Jan niet zijn tweede voornaam is. Het is zijn achternaam! Geloof niemand. Dat is dan wel weer lachen. Ook als je nagaat dat zijn vader Henk heet. ‘Henk Jan, aangenaam.’ Dan denkt toch iedereen dat hij zijn achternaam niet noemt. Zijn moeder heet Ingrid. Ingrid en Henk Jan. Maar zijn oudere broer spant de kroon. Die heet Didier. DJ’s vader had ooit een Franse vakantieliefde. Emmanuelle heette ze. Mooi, donker lang haar, als ik hem moet geloven. Vanwege zijn Franse voorkeur wilde DJ’s vader zijn eerste kind graag een Franse naam geven. Ze hoopten dat het een meisje zou worden, die wilden ze Manou noemen. Dat viel dus tegen. Dus werd het Didier. Omdat wij Nederlanders meestal de woorden uitspreken met de klemtoon op de eerste lettergreep en de Fransen op de laatste de klemtoon zetten, krijg je vaak een verkeerde uitspraak. Bijvoorbeeld bij Monaco. Favoriete plek van mijn vader. Dat terzijde. Nederlanders zeggen Monáco. De Fransen spreken het uit als Monacó. Didier met de klemtoon op ‘ier’ wordt in Nederland al gauw Didier met de klemtoon op ‘Di’, waardoor de uitspraak sterk begon te lijken op Deejay. Je begrijpt het al. Beide broers hebben nu min of meer dezelfde naam. Omdat Didier meer de kant op ging van een echte Deejay, een sfermaker die plaatjes draait op grote dancefeesten, gebruikte hij ook zijn achternaam. Dat werd Didier Jan oftewel DJ Jean. Zo komt een Franse voornaam via een Engelse afkorting uiteindelijk toch weer op een Franse achternaam. DJ’s vader vertelde dat ze er over hebben nagedacht om hem Jan te noemen. Jan Jan dus, net als de naam van de zoon van de Amerikaanse president John F. Kennedy, die John John heette. Helaas is hij bij een vliegtuigongeluk overleden. En toen Dingeman werd geboren was er even sprake van om hem E Manou Jan te noemen. Voor zijn geboorte waren ze er van overtuigd dat het tweede kind toch echt een dochter zou worden. Ze hadden niet nagedacht over een jongensnaam. Uiteindelijk werd het Dingeman. Een gekke naam, waarschijnlijk uit wanhoop geboren. Ook een aparte naam. Want, zeg nou eerlijk. Wie heet er nou Dingeman?

In onze familie kan ik daar alleen onze initialen tegenover zetten: Robbin, Charlie, Marit oftewel RCM. Volgens mijn vader is dat de afkorting van Radio City Music Hall. Heel lang geleden is hij in New York geweest voor zijn werk. Toen heeft hij die concertzaal vol geschiedenis bezocht. Vlak voor de geboorte van Charlie kwam hij op het idee om het tweede kind met een C te laten beginnen en het eventuele derde kind met een M. Dat is hem nog gelukt ook. Een paar jaar geleden was hij opnieuw in New York voor zijn werk. Hij heeft toen een concert gezien van André Rieu in de RCM Hall zoals hij de concertzaal noemt, om te benadrukken dat daar onze initialen inzitten.

Waar of niet waar, RCM is nog niks vergeleken met de familie Jan. Een familie met een hele gewone naam, toch geen doorsnee familie. En met die familie ben ik dus bevriend.

DJ ken ik al vanaf de kleuterschool. Ik weet niet beter dat hij zo heet. Hij is net zo klein als ik, maar wel iets dikker. We zitten samen op voetballen. Hij middenvelder, ik rechterspits. Hij is ook al heel wat ballen kwijtgeraakt aan de boze buurman. DJ heeft fel rood haar en flaporen. Van die echte zeilers, hij kan heel moeilijk tegen de wind in fietsen. Met die oren ziet hij eruit als een stripfiguur. Hij is drie maanden ouder dan ik en moet wel altijd trakteren op school. Sinds we naar Wichmond zijn verhuisd, slaap ik gemiddeld één keer per maand bij DJ. Dat is makkelijker. Tussen Zutphen en Wichmond ligt een stukje bos. Mijn ouders maken zich ongerust als ik in het donker door dat bos rijd. Ik vind het ook niet prettig. Dat zeg ik natuurlijk niet tegen mijn ouders. Eén keer toen ik op een zomerse zaterdagavond bij DJ de film *The Birds* had gekeken, van Alfred Hitchcock, was ik niet op tijd thuis. Precies op het laatste gedeelte was het donker. Net toen ik door dat bos moest rijden. Nou, daar lopen de koude rillingen van over mijn rug en het angstzweet prikte in mijn oksels. Overall hoorde ik vogelgeluiden. Ik was bang dat ze mijn ogen uit zouden pikken en met hun vleugels klappen uit zouden delen, net zoals in die film.

Naar Terschelling

Grappig dat Mia, de dame die de cursus gaat geven, zo blij met mijn aanmelding is. Het blijkt dat ik de vierde deelnemer ben en vier was voor haar het minimum om de cursus door te laten gaan. Het was geen probleem om ouder te klinken dan ik er uit zie. Helemaal als je door de telefoon praat. Met de beginnende baard in de keel lukt dat prima. Het aantal cursisten zou kunnen oplopen tot acht, maar ze verwacht niet dat de cursus de komende drie weken volkomt. Ik vraag of ik het geld ter plekke contant kan betalen.

‘Liever niet,’ zegt ze. Ze wil graag van te voren duidelijkheid. Zo kan ze voor alle cursisten de spullen in huis halen. Ik groet haar vriendelijk, druk haar weg, maak het geld over en moet nu een list verzinnen, waardoor mijn ouders niet op mijn bankboekje zullen kijken. Normaal gesproken doen ze dat niet, toch weet je het maar nooit. Voorlopig hou ik me van de domme mochten ze me er naar vragen.

DJ vindt het heel leuk dat ik kom. Ik heb hem een paar keer moeten uitleggen, dat ik zogenaamd kom. Dat ik in het echt naar Terschelling ga. Hij wil natuurlijk weten waarom.

‘De KNVB heeft me uitgenodigd voor een tweedaagse voetbalcursus, ik wil mijn ouders verrassen. Ik vertel ze het pas als ik terug ben. Het zou kunnen dat de trainer belt om te informeren of ik alles thuis goed geregeld heb. Maar dan bellen ze jou. Jij moet zeggen, dat alles goed is. Ik geef ze jouw telefoonnummer en dan doe je net of je mijn vader bent.’

‘Dat lukt toch nooit,’ roept DJ, ‘Zo oud klink ik toch niet?’

‘Gewoon een beetje oefenen. Veel laag praten. Je hebt drie weken. Dat lukt je makkelijk.’

DJ is er niet zo van overtuigd, maar ik heb tijd zat om hem over te halen.

De rest van de dag blijf ik op mijn kamer. Ik bestudeer mijn nieuwe telefoon. Alles wat op mijn computer staat, heb ik in mijn telefoon gezet. Zo heb ik het allemaal bij me. Raak ik het kwijt, dan heb ik een back-up op mijn Mac. Mijn telefoon heeft een geheugen van 32 Gb. Daar kunnen heel veel filmpjes, muziek en foto's op.

's Avonds zit de kamer vol visite. Gelukkig is mijn familie eraan gewend dat ik nooit op mijn eigen verjaardag aanwezig ben. Ik steek mijn kop om de deur en wens iedereen een prettige avond. Voordat ze wat kunnen zeggen, ben ik al weg. Ik ga naar DJ.

Vanaf Wichmond is het een hele rit naar Zutphen. DJ woont ook nog eens aan de andere kant van de stad. Je bent al gauw een half uur onderweg. Bij de familie Jan zijn we met z'n tweeën. Henk en Ingrid zijn naar de film en Didier heeft een klus als DeeJay. We hangen op de bank en kijken Avatar voor de zoveelste keer. De detective die we daarna aanzetten is met inspecteur Jack Frost. Voor donker ben ik weer thuis. Er zit nog wel familie in de kamer, maar ik ga meteen door naar bed.

De komende weken ben ik mijn reis naar Terschelling aan het voorbereiden. Fiets, trein, boot, fiets. Op Terschelling heb ik een fiets gehuurd, een taxi vond ik te duur. De afstand van de haven naar de plek waar de cursus gegeven wordt, is niet erg ver. Waarschijnlijk 20 minuten fietsen. Alles is gereserveerd, gekocht en toegestuurd. Ik kan op weg. Nog één nacht.

Vrijdagochtend 13 augustus pak ik om half 9 de fiets. De trein vertrekt vier minuten over half tien vanuit Zutphen naar Harlingen Haven. Zonder vertraging ben ik twee minuten voor twaalf in Harlingen. Dan heb ik nog tot half één voordat de boot vertrekt. Met Google Earth heb ik gekeken hoe ver het lopen is, had ik me kunnen besparen. De trein stopt in Harlingen Haven en de boot vertrekt uit

de haven. Dus ver lopen is het niet.

Ik ben op tijd op het station in Zutphen. Wonder boven wonder heeft de trein geen vertraging. Ook de rit naar Harlingen verloopt voorspoedig. De wandeling met mijn kleine tas naar de boot duurt ongeveer een kwartier. Heb ik ook nog een Mars uit de automaat getrokken. Ik loop meteen door en ga alvast op de boot zitten. Dan bedenk ik me dat ik niet wil dat volwassenen aan me gaan vragen waar mijn ouders zijn. Misschien denken ze dat ik ben weggelopen. Ik ga in de buurt van een groot gezin zitten. Zo val ik niet op. Zodra we op de Waddenzee zijn, ga ik naar buiten, het dek op. Als ze me wat vragen, zeg ik dat mijn ouders binnen blijven.

De boot doet er ongeveer twee uur over.

Links zie ik Vlieland liggen. Wij gaan rechts. Via een ruime bocht besluipen we de haven.

Mijn vader is ooit een week op Vlieland geweest. In januari. Er waaide een koude wind en geen toerist te zien. Hij was daar met zijn cavalerie-eenheid tijdens zijn diensttijd. De eenheid was in mei opgekomen, daarom moesten ze in januari alsnog een week oefenen. In de zomer is het wat lastig om met een tank op het strand van Vlieland grote granaten af te vuren. Al die toeristen die achter zo'n tank liggen op hun handdoekje en de hele tijd hun vingers in hun oren moeten stoppen. Een strandverkoper zou goede zaken hebben gedaan met oordopjes. Zoals die Afrikanen aan het strand van Zuid-Frankrijk. Daar was ik afgelopen zomer met mijn ouders. Cd's, tassen, kettingen, ringen. Ze wilden je van alles verkopen. Waarschijnlijk kwamen ze terugbrengen wat de missionarissen ooit aan kralen en spiegeltjes gebracht hadden.

De week op Vlieland betekende voor mijn vader met grote granaten van 110 mm op een bewegend doel schieten. Vijf dagen achter elkaar. Mijn vader was opgeleid als schutter op een Leopard tank. Vier maanden Amersfoort op de Bernhardkazerne tijdens een hele warme zomer. Vaak 's avonds oefenen in een hete tank. Ook in het donker schieten moest geleerd worden. Op Vlieland heersten hele andere temperaturen. Ze waren blij als ze in een houten loods bij de